

1.

מאחורי הווילון

כסלו תשפ"א

"להתראות חמודי של אימא". נשקתי ללחיים המיניאטוריות של הבכור שלי וגלגלתי את עריסתו השקופה לתינוקיה.

"הוא אכל 30 גרם", עדכנתי את האחות צופייה שמייהרה לסמן את הנתון החשוב בגיליון האישי. "להעיר אותך בלילה?" היא ביררה אגב החתלה זריזה של אחד התינוקות.

"לא, יש לי כאבי ראש", התנצלתי.

"הכל טוב אימאלה, לכי לישון, בבית אף אחד לא ייתן לך את האופציה לענות לא..." היא קרצה ושילחה אותי לחדר.

החדר כבר המתין לי חשוק, סגרתי את הווילון מאחוריי, מתכננת שינה מבריאת גוף ונפש. עוד לא ישנתי כראוי אחרי הלידה, והעייפות זעקה מכל איברי.

העפתי מבט אחרון בשעון, 23:15.

קול שקשוק גלגלים נשמע מעבר לוילון. "הנה כאן המיטה שלך, עיישה. בזהירות, בזהירות, יופי. איך את מרגישה?"
"חאמדאללה".

"מצוין. אז אני יוצאת. כאן יש לך כפתור, אם יש בעיה את לוחצת כאן ואנחנו באים. לא לרדת לבד". האחות נשמעה ממש נחמדה, ופתאום התחשק לי ללחוץ על הכפתור האדום ולהזמין אותה בדחיפות, כי מה זה הצמרמורת שתקפו אותי באמצע החיים!?"
"מוחמד", קול דקיק וצווחני מעבר לוילון.

"אה?"

את חילופי הדברים ביניהם לא הבנתי, המבטא הספיק לי. יש לי שותפה מזרע ישמעאל בחדר. ברררר.

השמיכה הדקה שבה ניסיתי לכסות את אוזניי, לא הפכה למבודד רעש באופן ניסי, והדי השיחה - אם ניתן לכנות כך חילופי האשמות הדדיות ורטינות בלתי פוסקות - חדרו גם בעדה.

"מוחמד", קולה התרומם שוב, אבל שיעול חד קטע את המשפט שתכננה להשמיע. שיעול אחד, שהיה רק הקדימון לסדרת שיעולים ארוכה.

דיי. התכווצתי, מעיפה מבט נוסף בשעון. אוהה, הספיק להתקדם. השעה 23:48. ריבונו של עולם, אני צריכה גם לישון מתישהו לפני שהמחוגים יתקדמו לשש בבוקר, השעה האהובה על צוות בית החולים...

מוחמד לא ממש מיהר הביתה. הוא ענה לשיחות הנכנסות של בני המשפחה ושמח לבשר לכולם על הולדת הבן. היא התלוננה והוא צעק, היא רטנה והוא התעצבן.

יאללה... יאללה... שילך כבר. שישתקו. אני רוצה לישון. לא נעים לי להיות איתם בחדר. לצאת לאחיות בדלפק? להתלונן? לא. אני לא מעיזה. הם עוד עלולים לקלוט שזו אני, גם ככה אני רוטטת.

סדרת שיעולים שנייה התפרצה שם בפינה השמאלית בחדר הקטן. לרגע ריחמתי על עישה המסכנה שגם לא זוכה לקבל יחס נאות מבעלה שעה קלה אחרי הלידה, אבל הרחמים חזרו אלי מהר מאוד. רחמים עצמיים על יולדת שרק רוצה לעצום עיניים ולישון.

פתאום השתררה דממה, הוא יצא בצעדים עצבניים, נשמתי לרווחה.

"הו, תראי מה הבאתי לך", הדממה לא החזיקה מעמד יותר מעשר דקות. הבעל המסור חזר, והפעם עם ריחות שהעלו בי בחילה. אח שלו דאג להם לארוחה בשרית... הוא רק ירד לחניון כדי לקחת את החמגשיות. בורא עולם!!!

שכבתי שם, מכווצת ומתוסכלת. אין מצב שאני שורדת את הסיוט הזה ביומיים הקרובים. לא מסוגלתי!

ניסיתי להתעלם, עשיתי לעצמי תרגיל הרפיה, אבל נאדה. הקולות, הריחות והשיעולים היו חזקים ממני.

חצי שעה אחרי חצות הוא עזב את המחלקה, מותיר אחריו אישה עצבנית ונרגנת. אבל הסיוט עוד לא נגמר. האנרגיות התחילו לחזור אל שותפתי בחדר, והפלאפון שלה התגלה כפתרון נפלא לניתובן.

סדרת שיעולים יבשים שנייה התפרצה שם בפניה השמאלית
בחדר הקטן.

המסכה שנחה על הארונית לידי, הזכירה לי פתאום משהו חשוב
במיוחד. קורונה!

אם לגברת הזו יש קורונה, אני בצרות!

אוי, אבא'לה, אני לא רוצה שיבודדו אותי מהתינוקי שלי!!!

סדרת השיעולים הבאה הכריחה אותה לסיים את השיחה, והשקט
היחסי חזר לשכון בחדר (אם לא נביא בחשבון את השיעולים עצמם).

זה לא הגיוני! אני לא רואה את עצמי נשארתי איתה בחדר. ורגע,
מה עם חדוי, השותפה השלישית לחדר? בטח גם היא סובלת
מהרעש, מהריחות וכו'. די! אני חייבת למצוא פתרון!

ופתאום, היא הגיעה. ההברקה.

אין לי באמת פתרון זמין. לא נראה לי שיענו לבקשתי אם אבקש
לעבור חדר או משהו כזה. וגם לא בטוח שיש חדר פנוי. לפי העומס
בתינוקיה לא עושה רושם שממתינה לי איפשהו מיטה פנויה. גם
לא נראה לי שאני יכולה להרים את קולי ולבקש 'שקט' משכנתנו
ה'מתחשבת', כי אין לי עניין לערער את עצביה שגם ככה עושים
רושם רעוע למדי.

אז מה הפתרון? פשוט, להרים עיניים לשמים!

לא הרמתי עיניים. עצמתי אותן. כיסיתי את עצמי בשמיכה הדקה,
התנתקתי מקולות הרקע, מהתפאורה, וביקשתי ממנו במילים
פשוטות. "אבאלה בשמים, אין לי פתרון למצב. אני רק יודעת שאני
לא מסוגלת לעבור כך את היוםיים הבאים. אין לי פתרון, אני סומכת
עליך. מבקשת ממך, אבא תעזור לי. אני יולדת טרייה, אימא טרייה,

בקושי מסתגלת לסטטוס החדש. אני צריכה המון כוח, וחבל שחלק מהמשאב הזה יתבזבז על בני הדודים מבעד לווילון. תעזור לי, אבא'לה, רק אתה יכול". שפתיי המשיכו למלמל, ותוך כדי תפילה, נרדמתי.

הסיפור יכול היה להיגמר כאן, כי כדי להירדם ברקע שיעולים, ריחות, גניחות ושות' גם צריך נס, והתפילה הצליחה לגרום לי להרפות ולהירדם סוף סוף.

אבל היה המשך מרגש.

"בוקר טוב, בוקר טוב", מצמצתי מול האור שהאחות הדליקה בחדר. (ריבונו של עולם! איזה בוקר?! אמצע הלילה עכשיו, עשרים לשש, בקושי נרדמתי!)

"למדוד חום", היא הושיטה את המדחום. לקחתי אותו חצי מטושטשת. לחץ דם. ברוך ה' הכל תקין. אני רק רוצה לישון קצת והכל יהיה יותר מבסדר.

"יולדות יקרות, נא לבוא להאכיל תינוקות", בקעה ההודעה ממערכת הכריזה והודיעה סופית שהבוקר כאן. עייפה עייפה, אבל אימא. בתפקיד.

עריסה ראשונה כבר התגלגלה לכיוון החדר, מקדימה אותי. "הדס? התינוק שלך בוכה".

"תודה", הנהנתי בראשי העייף לעבר האחות שהזדרזה לרוץ חזרה לרוקן את התינוקיה משאר התינוקות. "בוא צדיק שלי, בוא מתוק של אימא, איך עבר הלילה?" לחשתי באוזניו הקטנות. ערסלתי אותו בזרועותיי, בוחנת שוב את הפרצוף המלאכי.

ופתאום... שמעתי את זה. מאחורי הפרגוד.

"כן... ברוך ה', תינוק חמודי..." מבטא אמריקאי מתגלגל, קול לוחש בקושי. "נדבר אחר כך. אני לא רוצה להפריע למי שעל ידי".

מה???

רגע.

אני בחדר שלי???

אולי התבלבלתי באמצע הלילה ונכנסתי לחדר אחר???

לא. המזוודה הירוקה שלי כאן בצד, לא סביר שסחבתי גם אותה בעיצומו של טיול לילי הזוי.

אז... אולי רק חלמתי על שותפה שלישית בחדר?! זהו, כנראה חלמתי. אין הסבר אחר למה שקורה כאן.

פילסתי את דרכי לכיור בחדר, נטלתי ידיים ורחצתי את פניי.

"בוקר טוב הדס", חדוי נשענה שם על הקיר ליד הדלת.

"בוקר אור".

"תגידי..." היא השתהתה, "מה, מה קרה כאן בלילה?"

"הממ... התלבטתי אם לשתף אותה בחלום, או שמא זה היה חלום משותף?"

"הרגשתי שאני מתעלפת. הקולות המפחידים, הריחות השיעולים, ופתאום, כמו חלום, שקט!" היא המשיכה לרקום את חלומי האישי.

"אז, גם את?! כבר חשבתי שחלמתי", חייכתי במבוכה.

"כן! אמרתי לעצמי שאין מצב שאני שורדת את זה", היא התרגשה. "מתי העבירו אותה? שמעת משהו?"

"כלום! יכולה רק לומר לך שפשוט התפללתי. בלילה הרגשתי שעוד רגע קורה לי משהו, והבנתי שחוץ מתפילה אין כאן מוצא. אני קמה בבוקר, ואני פשוט בהלם! העבירו אותה והביאו יולדת עדינה במקומה. לא שמעתי כלום!!!"

"גם אני הדס, גם אני. התפללנו ביחד, חותמת על כל מילה שלך."

אז אני כתבתי, והיא חתמה.

ואבא הטוב ענה.

צידה לדרך

"מי שדעתו שפלה עליו אין תפלתו נמאסת (סנהדרין מג:). ואולי זה סוד דברי חז"ל (ברכות י) אל יעמוד אדם במקום גבוה ויתפלל, אלא במקום נמוך ויתפלל, כי בשעה שהאדם הוא שפל בעיני עצמו, הוא יודע היטב שאין מגיע לו כלום, אלא רק ביד וברצון השי"ת לתת לו לעזור, אז תפלתו תפילה כראוי, ואז מבקש ומתחנן מבוראו על נפשו שישפיע עליו מתנת חיים גם אם אינו ראוי ואין מגיע לו, תפילה כזו יקרה מאוד בעיני המקום, ועל ידה יכול האדם להמשיך ישועות נפלאות, כי גם בשעה שיזכה לישועה, ידע כי מהשי"ת הוא, ויודה ויהלל וישבח את בוראו, אדם כזה ראוי לישועה"

(הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטר, בספרו 'ונכתב בספר')

ח"ב עמוד רמח).

